

L'Enric i en Fèlix

A Manresa hi ha una pila de gent que treballa per la ciutat des del seu àmbit laboral o associatiu. Persones que contribueixen a que la ciutat sigui millor des de l'activisme cultural, esportiu, sindical, polític o professional. La majoria, però, centren la seva activitat en el seu espai concret i renuncien, per manca de temps, energia o ganes, a tenir una visió més global de la ciutat, a participar en tot o gairebé tot allò que hi passa, a opinar amb coneixement de causa sobre temes diversos, a atrevir-se a expressar opinions pròpies encara que no siguin temes del seu ram ni tinguin assegurada la bona acollida. Tenen, aquesta visió àmplia de la ciutat i aquesta militància manresanista, algunes (algunes!) persones implicades en la política municipal i alguns (alguns!) periodistes locals. Fora de polítics i periodistes especialitzats, als quals aquest manresanisme se'ls hauria de suposar, són poques i es troben molt a faltar les persones amb aquesta actitud ciutadana, diposades a fer de contrapès als mitjans i a la política institucional, però sense ambicions -que se sàpiga- d'ocupar, ells mateixos, les cadires del saló de plens. A mi, així d'entrada, me'n venen al cap dues, d'aquestes persones, amb perfils personals i ideològics, en principi, ben diferents.

L'un és l'Enric, l'Enric Martí. Omnipresent. Antic militant de la CNT, veí reivindicador de cal Gravat i actual president de la FAV amb una activitat molt superior a les obligacions d'aquest càrec. Assistent a mil actes diferents, signant de tots els manifestos que s'ho valguin, portaveu d'aquells que no se senten, representant de causes pedudes o guanyables, coneixedor exhaustiu de la ciutat i apòstol del desdoblament de la C55 (aquí no ens entenem, llàstima). Sembla trist i enfadat, però de tant en tant somriu, puc assegurar-ho.

L'altre és en Fèlix, en Fèlix Salido, fabricant de cases -com a ell li agrada definir-se-, corredor de cotxes i supervivent d'una raça ja gairebé extingida: el «pijo» manresà. Polemista nat, agitador quan cal, interessat per tot allò que hi passa a la ciutat molt més enllà dels seus interessos privats o de les seves ambicions personals. Honest i rigorós en els arguments i apassionat defensor d'allò en què creu, ja sigui la independència del país, l'excessiu (segons ell) pes de l'estat en l'economia o la necessitat d'endegar les reformes urbanístiques que la ciutat que estima es mereixen.

És un clàssic queixar-se de la decadència de la ciutat i de l'ineptitud dels polítics que la representen. Us asseguro, però, que amb un centenar de Felixs i Enrics, tot plegat aniria ben d'una altra manera.